

JÁSZ ATTILA – CSENDES TOLL

A bölények kipusztulása

(RÉSZLETEK)

MINDIG FIGYELSZ NAGYON

arra, ami körülötted zajlik,
egyre kevésbé érted persze a dolgokat, ahogy nősz,
de azért csak figyeled folyton, és nem is nagyon zavar még,
hogy egyáltalán nem érted a mérteket és az ok-okozatokat,
tudod magadról, későn érő típus vagy,

egyszerűbb ezt elfogadni, mint állandóan harcolni valami ellen,
ami amúgy is elérhetetlennek tűnik, kamaszindiánként főleg,
a belső nyugalom, a béke, vagyis nem keveset szeretnél,
hanem a majdnem lehetetlent,
mint mindig,

született alkímistaként, genetikailag kódolva,
mindenki az a családban, metafizika nélkül,
vagyis szimpla vegyész, kotyvasztó,
ezért úgy tűnik, neked is annak kell majd lenned,

az leszek, mondd, mert időnként kérdezik a felnőttek,
hogy mi akarsz majd lenni, de fogalmad sincs,
mit is kéne válaszolni valójában,
mit is jelent a vegyészet,

így egyszerűbb egyelőre, jó vagy kémiaiából persze,
figyelsz, élvezed nagyon a kísérleti órákat,
aztán szépen begyűjtöd a háztartási boltból
meg a patikából a szükséges alapanyagokat,
és nem otthon, hanem elhagyott kertekben kísérletezel,
néha még a pincében is,

született alkímista, kíváncsian arra, mi mivel
és mire hogy reagál, próbálsz megfejteni a titkot,
a teremtés titkát, nem dőlsz be mindenféle elméletnek,

földben talált, régi csontokat locsolsz különböző savakkal,
fémeket áztatsz, mindent tudni akar tapasztalati alapon,

és erről nem mesélsz senkinek, nem is érdekelne senkit,
mivel is töltöd a hosszú délutánokat, így lassan titkossá válik,
izgalmas dologgá, ezért a vegyszereidet dugdosod,
többnyire a pincébe, néha elásod, a helyet megjelölve,
titkos jeleket, írásokat és neveket találva ki,

végül valahogy rajtad marad a dolog, nem növöd ki,
nincs jobb ötleted arra, hogy mi leszel, ha nagy leszel,
eszedbe se jut ilyeneken gondolkodni magadtól,

tizenöt évesen is csak annyit tudsz majd,
kiválasztott diákként jó kémia szakkörre járni,
mert az nagyon nem menő,
így a többiek némi tisztelettel néznek rád,
amikor lehuppansz közéjük a tóparti padra,

bár arról hallgatsz, milyen jó érzés,
amikor a tanárnő segít a kísérleteknél,
szinte átölel, föléd hajol, és az órákon megcsodált
gömbölyű melleinek minden részletét érezni véled a válladon,
odapislogsz hát, tényleg nem hallucinálsz,
de valójában majdnem elájulsz a látványtól
és az érzéstől együtt.

SOK MINDEN GYAKORLAT KÉRDÉSE,

és alapvetően
kísérletező alkat vagy, azt hiszed el,
amit saját magad megtapasztalsz,
miként egy leendő harcos,
és rendre el is kell buknod emiatt,

de a kudarcok megerősítenek a harcok során,
a lelki, a szellemi és a fizikális,
mégsem hagysz fel a kísérletezéssel,

meglepetést akarsz szerezni anyádnak,
aki munka után megy érted a nagyszülőkhöz,
biztosan éhes lesz mire ideér, gondolod,

ezért uzsonnát készítesz, közben elmerengesz rajta,
hogy a különböző ízű ételeket (édes, sós, erős, savanyú)
miért kell külön-külön enni, noha úgyis egy helyre kerülnek,
ahol rendszeren összekeverednek, gondolsz hát egy merészet,

a zsíros kenyérre mézet kensz,
a parizer alá a vajra egy kis szilvalekvárt,
talán még variálgatod is ezeket egy kicsit,
mindenesetre jó két tálcsányi „szendvicset” készítesz az előszobába,

ha anyád megjön, rögtön lássa, és oda is ülsz a tálcák mellé,
nagy büszkén, hogy azonnal tudja, észrevegye,
kinek a műve mindez,

pedig jobb lenne már most elbujdosnod,
iszonyatosan nagy balhé lesz belőle,

egyszerre jönnek be a nagyszülők a kerti munkából és anyád a munkából,
döbbenet látják kreativitásod borzalmas gyümölcsseit,
micsoda pusztítást vittél végbe fél óra alatt, fiam,
szalad ki nagyapád száján, az aznapi vacsora természetesen ugrik,

nemcsak neki, mindenkinek, mert mindent ki kell dobni,
és nagyon leszidnak, és azt kérdezzetik folyton,
hogy csinálhattál ekkora marhaságot, kisleány,
és jobb lenne hallgatni, nem válaszolni a kérdésre,

de meg akarod védeni az elképzelésedet,
ám ettől csak tovább romlik a helyzet,
és ha csendben is maradsz, egy idő után,
azért titokban roppant büszke vagy
magadra.

HELYBŐL BEAVATÓDSZ

a felnőttek világba,
noha csak két évtized múlva jössz rá, hogy megtörtént,
volt egy papagájod, a barátod, az első élő lény plüssállataid,
egy rongyossá szorongatott őzike és egy betört orrú majom után,
kalitkában, nyilván az apádtól kaptad,

a holland lakásnak nevezett házban laktok anyáddal,
kis kert van hozzá, lapos, négyzet alakú, négy család lakik benne,
külön bejárattal mindegyik, és a kis konyha mellett nincs külön szoba,
csak egy hatalmas méretű nappali,
a „szobád” befordított szekrénnel van elválasztva anyádétól,

a falakon futónövény, labirintusszerűen behálózva a falakat,
gombostűvel vezetve és tartva az indákat,
amit Rudi őserdőnek képzel,
és noha a válladon szeret legjobban ücsörögni,
csipkedni apródfrizurád hajvégeit,
időnként imád elveszni a futónövény-dzsungelben,

bízol benne, a barátod, félelem nélkül kiengeded a lakásban,
néha leszakad veled egy fél falnyi növény,
amit megpróbálsz ugyanúgy visszailleszteni a gombostűkre,
néha pedig jeleket hagy a leveleken, rosszabb esetben a falon,
amit a levelek ügyes rendezésével lehet ideig-óráig álcázni,

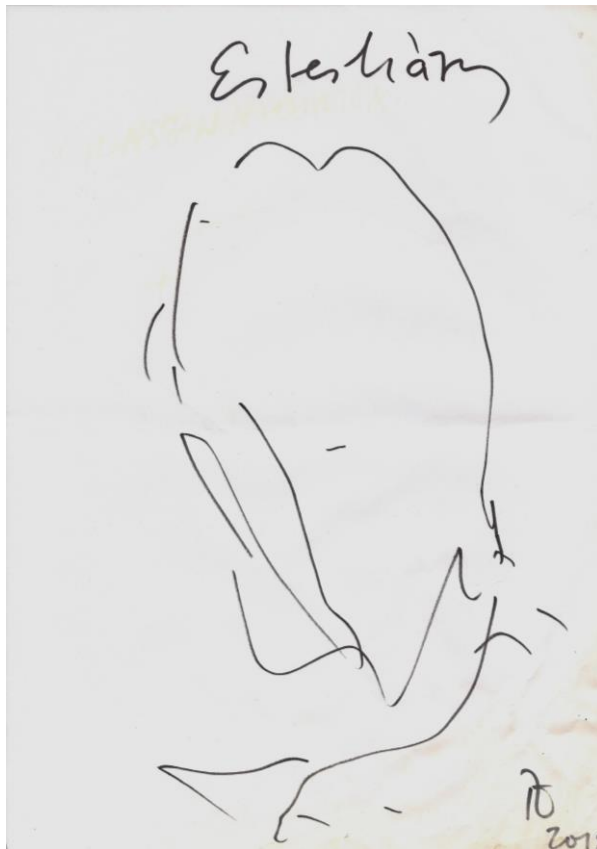
egy nap anyád azt meséli, miután hazajöttél az iskolából,
hogy Rudi nincsen, a véletlenül nyitva hagyott ablakon át
inkább a szabadságot választotta, hmmm!,
három napig pityeregysz a barátod után, titokban,
de azért figyelsz és várod a folyton tárt ablakban,
hátha feltűnik, hisz tudod, biztos vagy benne,
hogy végleg biztosan nem menne el,
legfeljebb kíváncsi lehetett, azt megértenéd,
bár sose próbálkozott a nyitott ablakkal,
amikor együtt voltatok, miért pont most érdekelné
az anyád által magyarázott szabadság,

figyeled hát az ablakpárkányt,
a közeli és a távoli kopasz fák ágait, közelít az őszi,
a tél, izgulsz, mi lesz Rudival kint,
anyádat folyamatosan idegesíted, nem érted miért,
persze mániákus vagy, ha nem értesz valamit,
nem nyugszol bele, még évekké később is felemlegeted,
ha egy fa tetejéről reszelős madárhangot hallasz,
amitől anyád rögtön baromi ideges lesz,

el is telik vagy két évtized legalább,
apádat látogatod épp,
amikor belefutsz egy gyerekkori ismerősbe,
akinek rögtön a papagáj jut eszébe rólad,

hogy ő milyen boldog volt,
amikor anyád nekik ajándékozta,
mert mindig nagyon irigyelte tőled,
és milyen sokáig élt még,

köpni-nyelni nem tudsz hirtelen, ja, mennem kell,
bocs, üdv a felnőtték birodalmában indián testvérem,
dünnyögi már magában magának,
anyád rendesen megvezetett, sose gyanakodtál rá,
sose gyanakszol, ilyen típus vagy.

ESTERHÁZY (fekete filctoll, A/4 papír, 2015)